

13

"בארצות הברית."

כולם היו המומים, אבא שמר על טון דיבור רגוע.

"בבולטימור." הוא ענה לשאלתה של דסי. "יש שם מרכז רפואי גדול המתמחה בניתוחים בעמוד השדרה. יעצו לנו לנסוע לשם."

"איפה זה בולטימור?" שאל מוטי בבלבול.

"בולטימור היא עיר במרילנד. מרילנד היא אחת מהמדינות של ארצות הברית באמריקה. הניתוח של מינה יהיה שם בעזרת השם. נטוס כמה ימים לפני הניתוח, ונחזור בערך שבועיים אחריו, כך אני משער. משהו כזה. בעזרת השם הכל יהיה בסדר." אבא חיך. "אתם תחכו לנו כאן."

"אז מי ישמור עלינו?" מוטי היה מודאג.

"אנחנו צריכים לחשוב ולהחליט." אמא הושיבה את חני על ברכיה. "אולי תהיו אצל דודים, ואולי תישארו בבית עם הבנות הגדולות."

"יכול להיות שגם אברהמי ושלומציון יהיו כאן חלק מהזמן." הוסיף אבא.

יעלי התיישבה על אחד הכיסאות. אין להם דודים בירושלים, חוץ מדודה

נחמה. יהיה קשה להיות אצל דודים ולנסוע כל יום ללימודים. ובכל מקרה, מבחינתה לפחות, עדיף להיות בבית ולא להתארח. אלחנן נראה מבוהל. "את מפחדת?" הוא שאל את מינה. "קצת." נראה שהיא חייכה במאמץ.

"מתי יהיה הניתוח?" ברר מוטי באותה ארשת פנים רצינית שלו. "אנחנו עדיין לא יודעים בדיוק." חזרה אמא על מה שהיא הסבירה לפני כן לבנות הגדולות. "אנחנו משתדלים שזה יהיה כמה שיותר מהר." "למה צריך שזה יהיה מהר?" שאל מוטי. "ככה עדיף." ענה אבא.

יעלי העיפה מבט מהיר במינה, שרק נעצה את עיניה ברצפה. ממה פחדים? מה עלול לקרות אם הניתוח יתעכב? "אני לא רוצה שתיסעו לאמריקה." חני טמנה את פניה בחולצתה של אמא.

"גם אני הייתי שמחה שלא נצטרך לנסוע." אמא העבירה יד על שערותיה של חני. "לפחות יש לכם אחיות גדולות שידאגו לכם בינתיים. גם אם תהיו אצל דודים, אז תהיו ביחד איתן." "לי אין אחיות גדולות שידאגו לי!" התריס אלחנן. "ברור שאנחנו דואגות לך." מחתה דסי.

"כל היום אתן רק צועקות עלי." "כי אתה גורם בכוח שנצעק עליך." יעלי אמרה לעצמה לשתוק, אבל לא הצליחה להתאפק. "תתנהג נורמלי, אז לא נצעק עליך." "גם ככה אפשר לצעוק עליו פחות." אמרה בת שבע. "אף אחד לא בקש ממך להתערב." נפגעה יעלי. אפשר לחשוב שבת שבע לא מתעצבנת המון פעמים בגלל אלחנן.

"גם ממך אף אחד לא בקש להתערב!" הטיח אלחנן ביעלי.
 "די. די. תפסיקו!" אבא נעמד. "זה לא זמן עכשיו למריבות. בעזרת השם
 הכל יהיה בסדר, ואתם צריכים בימים האלה להשתדל במיוחד לא לריב
 ולהתנהג כמו שצריך."

חני חיבקה את צווארה של אמא. "אני רוצה לנסוע איתכם!"
 "אי אפשר לנסוע איתנו, אמא פקחה את עיניה בכוח, כמו מתוך עייפות
 גדולה. "אבל בעזרת השם נחזור מהר."

דסי נשענה על השולחן בסלון. "סיפרת כבר בפנימיה?" היא שאלה את
 מינה.

מינה נענעה בראשה לשלילה. "אני לא יודעת מה להגיד להם."
 "תגידי שאת צריכה ניתוח." הציע אלחנן.

"אני לא רוצה שהם ידעו."

"למה?"

"ככה."

"אל תספרו לאף אחד." הזדרזה אמא להגיד.

"למה?" שאל שוב אלחנן.

"ככה החלטנו."

"לא כולם צריכים לחפור לנו." אמרה דסי.

"אם אנשים ידעו, הם גם יתפללו, כמו אצל כצמן." אמרה בת שבע.

"מה הקשר בין אמא של כצמן למינה?" מתח חלחל למילותיה של דסי.

"יש קצת קשר." קולה של מינה לא היה יציב לגמרי, "אבל לא משנה.
 אל תספרו. אתה שומע, אלחנן?"

"כן."

"ומוטי, וחני. אל תספרו לאף אחד שאני צריכה ניתוח. הבנתם?"

"כן." ענה מוטי.

חני הצמידה את ראשה לאמא וחייבקה אותה בשתי ידיה.

דסי רמזה עליה בעיניה. "אני מקווה שהיא מבינה משהו."

מינה קמה בפתאומיות ויצאה מהסלון. רגע אחר כך נשמעה הדלת של החדר שלה נסגרת.

היא הלכה בשביל לבכות?

משהו כבד התיישב בחזה של יעלי.

"היא יכולה למות?" אלחנן שאל.

"אלחנן!" אבא ודסי נופו בו ביחד.

"רק שאלתי." הוא התגונן.

"אז אל תשאל כאלה שאלות פתאום בקול." אמרה לו יעלי. "אחר כך אתה מתפלא שכוועסים עליך."

"הוא באמת התכוון רק לשאול." אמרה בת שבע.

"די! די! די!" אמא קמה פתאום, תוך שהיא מסירה את חני מברכיה. "די כבר! אתם לא רואים כמה קשה? למה אתם רק מוסיפים למתח?"

חני יבבה ואחזה בידה של אמא.

"די!" אמא הרחיקה אותה ממנה.

אבא הלך בעקבותיה למטבח.

"פעם אחרת אל תשאל שאלות כאלה כשכולם שומעים." אמרה דסי לאלחנן בקול נמוך.

"תפסיקי לחנך אותי!"

ליעלי היה נדמה שהיא שומעת יפחה מהמטבח.

הלב שלה כאילו צנח לקרקעית.

אמא כבר לא מסוגלת לזה, וגם הם לא.

מה יהיה עם מינה?

זה כאילו שהבית שלהם כמעט מתפרק.

היום שוב ראתה מודעות של 'קיימתי ונושעתי' על סגולת החמישים.

זו סגולה קשה, אבל היא חייבת לקבל אותה על עצמה. בשביל מינה
ובשביל אמא.